

[Erik Holst]

som vi sender en meget stor del af til udlandet. Jeg kan derfor tilsige ministeren al mulig støtte til, at vi en dag skal bringe ministeren i spidsen for en international aktion mod luftforurening. Det tror jeg et flertal i dette folketing vil sørge for at bidrage til.

Ahlmann-Ohlson (KF):

På det senere har der hersket en voldsom aktivitet på forsøringsområdet. På nordisk plan er der vedtaget et forslag om en 30 pct.s begrænsning af svovldioxidudslippet. Dette forslag blev tiltrådt af 6 andre lande på en konference i Ottawa i Canada i sidste uge.

Gennem en sammenslutning af konservative og kristelige partier i Europa har det konservative folkeparti i Danmark været med til at udforme et handlingsprogram for en fælles europæisk miljøpolitik. Programmet går i korthed ud på, at en miljøbeskyttelse, der går over grænserne, kun kan gennemføres, hvis alle europæiske lande er enige om det. Derfor understreges det, at alle foranstaltninger mod forureningen kun vil være lappeløsninger, hvis ikke Østblokken inddrages i det overordnede arbejde for miljøbeskyttelse. Det vil jeg vende tilbage til senere.

Forsuring betyder forøgelser af vandets og jordbundens surhedsgrad som følge af menneskets påvirkning af naturen. Den udvikling, der nu vækker bekymring, tog fat for omkring 30 år siden. Den skyldes den øgede anvendelse af fossile brændstoffer, der gør nedbøren stadig surere. Den største svovlforurening i Europa kommer fra de tæt bebyggede områder. Det drejer sig om 30 mill. t svovl årligt, der frigives som svovldioxid. Menneskelige aktiviteter står for 90 pct. af svovludslippet i det nordlige Europa.

Vindene fører den svovlholdige luft lang vej, ofte tusinder af kilometer, samtidig med at den omdannes til syre, der undervejs vaskes ud af luften som sur nedbør. Endnu har danskerne været så heldige ikke at mærke så meget til forsuringen, men vi ved, hvad der sker, hvis den ikke snart bliver stoppet. Et af de mest slående eksempler er Vesttyskland, hvor næsten 8 pct., dvs. 560.000 ha, er skadet af forsuringen, vel at mærke en forsuring, der ikke kun stammer fra Vesttysklands egne skorstene, men en forsuring, som alle Vesttysklands nabolande bidrager til.

De mange uddøde søer i Sydsverige og Syd Norge skyldes også den forsurede lufts manglende respekt for grænsebomme. Omkring 20 pct. af Sveriges 100.000 søer er uddøde, og i Norge gør det samme sig gældende for ca. 2.000 søer. Svovlnedfaldet i søerne betyder, at planterne dør, og at vandet ikke er egnet til drikkevand.

Danmark eksporterer mere eller mindre ufrivilligt tre fjerdedele af den svovldioxid, der udsendes i Danmark, for den føres simpelt hen med vinden ud af landet. I Sverige udgør det danske bidrag 10-20 pct. af totalbidraget, og i Syd Norge er det danske bidrag mellem 5 og 10 pct. Men i Mellemeuropa er det danske bidrag til forsuringen næsten uden betydning.

Disse internationale forhold viser, at der er grænser for, hvor godt de initiativer, der tages i et enkelt land, kan sikre, at landets egne miljømæssige målsætninger opfyldes. Derfor mener det konservative folkeparti, at det er meget vigtigt, at det etablerede samarbejde på området udbygges internationalt. Forsuringen er et alvorligt miljøproblem, men der kan gøres noget ved det. Beviset er Japan, der har haft et af verdens største forsørings- og forureningsproblemer. I en periode fra 1968 og frem til 1978 har Japan formået at formindske svovludslippet til en tredjedel af det oprindelige niveau. For at nå det planlagte mål producerede man et program med bl.a. følgende punkter:

Man lavede for det første en klar definition af målene for den forureningskampagne, man skulle i gang med, og som man gennemførte. For det andet blev der fastsat nogle rimelige grænser, så industrien kunne tilpasse sig de nye regler om forureningsbekæmpelse. Der var tale om samarbejde. Og for det tredje blev befolkningen informeret om sagen og dens vigtighed på en letfattelig måde.

Denne strategi gav gode resultater i Japan, bl.a. fordi befolkningen blev sat ordentligt ind i forureningsproblematikken.

Den måde, den danske befolkning er blevet sat ind i forureningsproblematikken på, er sket i en ganske anden ånd. I Danmark tror en del af befolkningen stadig, måske tilskyndet af NOAH og andre bevægelser af samme udmærkede græsart, at det altoverskyggende forureningsproblem er gift i pølsen og farve i brombærmarmeladen. Det er selvfølgelig også meget smart, for gift og far-